

INFEKTERAT

INFEKTERAT

Ett examensarbete av
Johanna Auvinen
2016

Smyckekonst

Kandidatprogrammet

Högskolan för Design och Konsthantverk

Kursansvarig: Klara Brynge
Handledare: Mona Wallström
Examinator: Karin Johansson
Opponent: Sanna Svedestedt

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Om att vara sjuk	4
Varför jag behövde göra det här	5
Process	
Att finna rätt känsla	6
Bakterier	13
Ärr	17
Elektroformning och epoxy resin	22
Magkänslan	34
Tid för eftertanke	40

Om att vara sjuk

När jag var åtta år fick jag en infektion i skallbasen som skulle förändra mitt liv. Till en början kunde inte läkarna fastställa vad jag hade drabbats av och jag blev med tiden sjukare och sjukare. Efter månader av otaliga prover och undersökningar av alla dess slag så kunde de konstatera att en mykobakterie hade etsat sig fast i benet vid mitt vänstra öra. En operation gjordes i försök att skrapa bort så mycket som möjligt av infektionen. Riskerna fanns att jag kunde få svåra komplikationer och till och med dö. Vid det här laget var jag dock redan så allvarligt sjuk och underviktig så jag hade antagligen mist livet i alla fall. Då sjukdomen aldrig hade förekommit tidigare så visste inte läkarna hur de skulle behandla den. Jag fick cellgiftbehandling och gick som mest på fjorton olika tabletter, och detta med ett hopp om att någon av dem skulle bota mig. Mitt immunförsvar slogs ut och detta var bara en av alla saker med min kropp som slutade fungera.

När jag var tjugofem år blev jag friskförklarad. Det var en lättnad att få veta att bakterien inte längre fanns i min kropp. Men trots detta så kunde jag inte känna mig riktigt glad då komplikationerna är bestående.

Varför jag behövde göra det här

Att skapa är för mig ett sätt att bearbeta mina känslor. En slags terapi. Jag får utlopp för dem genom att forma material med mina händer. Därför kändes det så självklart att jag skulle göra det även den här gången.

Under flera år har jag känt ett behov av att få ut de känslor som tynger mig, och när jag blev friskförklarad så kändes det som att det var rätt tillfälle att göra det.

I det projektet ville jag objektifiera det äckel och den frustration som jag känner för komplikationerna som sjukdomen förorsakat mig. Med olika metoder ville jag finna ett sätt att gestalta det som så länge skavt inom mig. Mina minnen och känslor skulle bli smycken som en kunde sätta på kroppen och inte bara någonting som finns på insidan. Jag ville plocka ut dem och göra dem till ting som går att beskåda.

Att finna rätt känsla

Jag började arbetets gång med att samla på mig bilder som inspirerade mig av olika anledningar. Det var allt ifrån sjukhusrelaterade saker, mikroskopiska uppförstoringar av bakterier till ytor som rostad plåt och husfasader. För att få mig en uppfattning av vad jag var ute efter för känsla i mina kommande alster så samlade jag också ihop material, former och färger och testade olika tekniska utföranden.

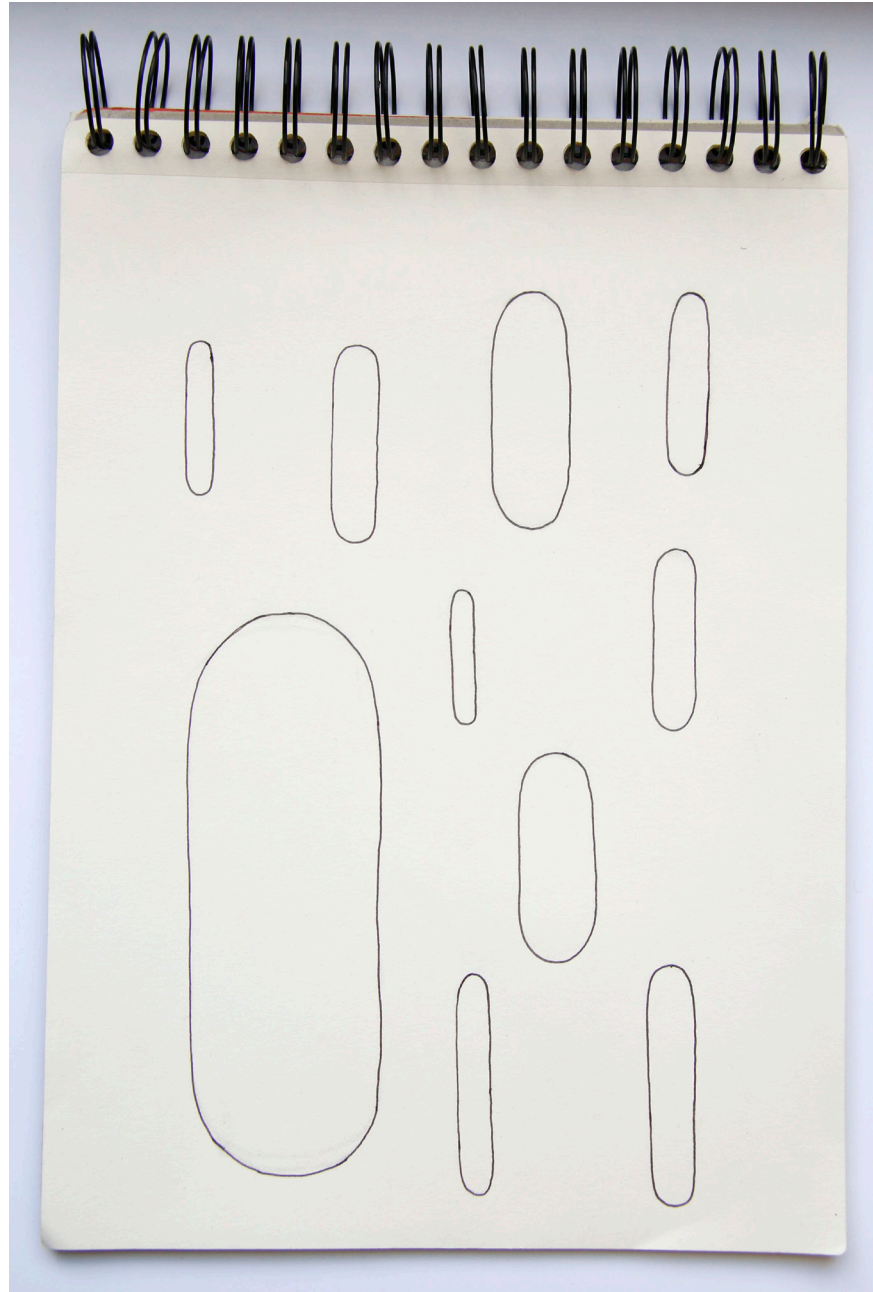
När jag såg över alla de bitar som jag plockat ihop så fastnade jag för olika nyanser av gult och grönt, runda former och ojämna ytor.

Detta var en bra grund, men jag kände ändå att jag inte hade så mycket att arbeta vidare på. Jag behövde göra någonting mer djupgående och efter några dagars grubblande så beslutade jag mig för att skapa fler materialprover, men under olika teman.

Bakterier

En bakterie. Det var med en sådan allting började. Därför kändes det passande att göra prover som inspirerades av detta. Jag tittade igenom mina ihopsamlade bilder och googlade ordet bakterier. Jag kunde inte sluta förundras över deras utseende. Formerna var runda och mjuka och strukturen härlig. Detta ville jag återskapa.

Jag ritade upp någonting som för mig påminde om dem formmässigt och hade detta som utgångspunkt i mitt undersökande. Min platta bakterie fick en yta genom etsning, elektroformning, ciselering, kontaktlim och valsning. I plywood sågade jag ut delar med former av två av de modeller som jag hade skissat upp, för att få en bild av hur de skulle kunna se ut som halsband. Med plexiglas sågade jag också ut diverse delar, men här för att se hur formen uppfattades i olika kulörer.

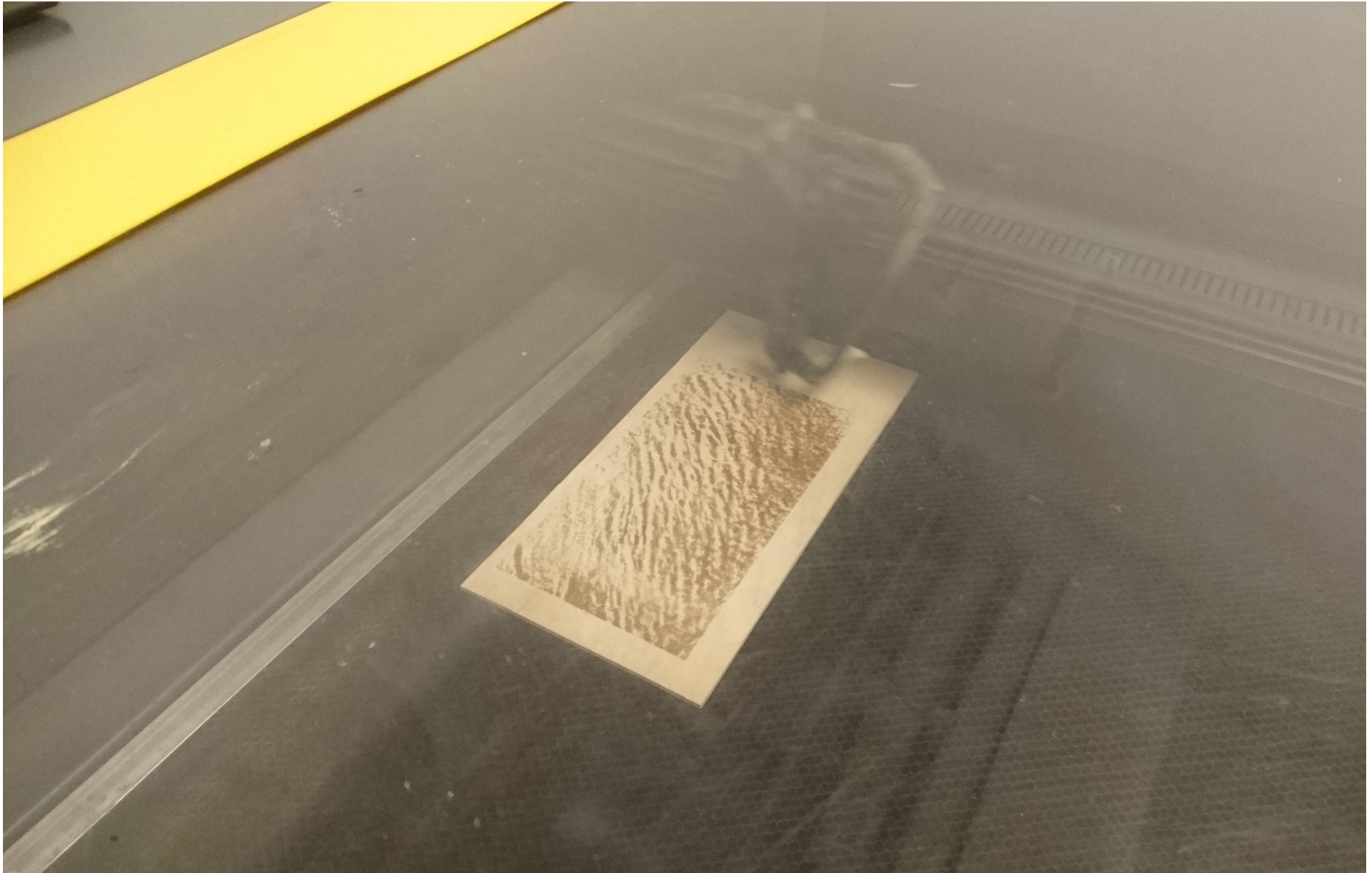

Ärr

Ärr. För mig är det så mycket mer än en vävnad efter en läkning av huden. Det är sönderstucket skinn, in- och utbuktningar, hörselskada och bristningar. Saker som varje dag påminner mig om det jag har varit med om.

Samma sak som med förra temat så letade jag även här efter tekniker och material som kunde uttrycka den känsla jag eftersträvade. Jag laserbrände plywood och emaljerad koppar. Med sysilke broderade jag mönster i läder och jag försökte även att valsa in avtryck från etsad plåt. Med hjälp av ciselering, etsning och valsning utformade jag märken i zink, aluminium och koppar.

Jag bedömde att jag var klar med undersökandet när jag hade slutfört de sista provbitarna.
Jag bestämde mig för att välja ut de metoder som lockade mig mest och valet föll på
elektroformning och epoxy resin.

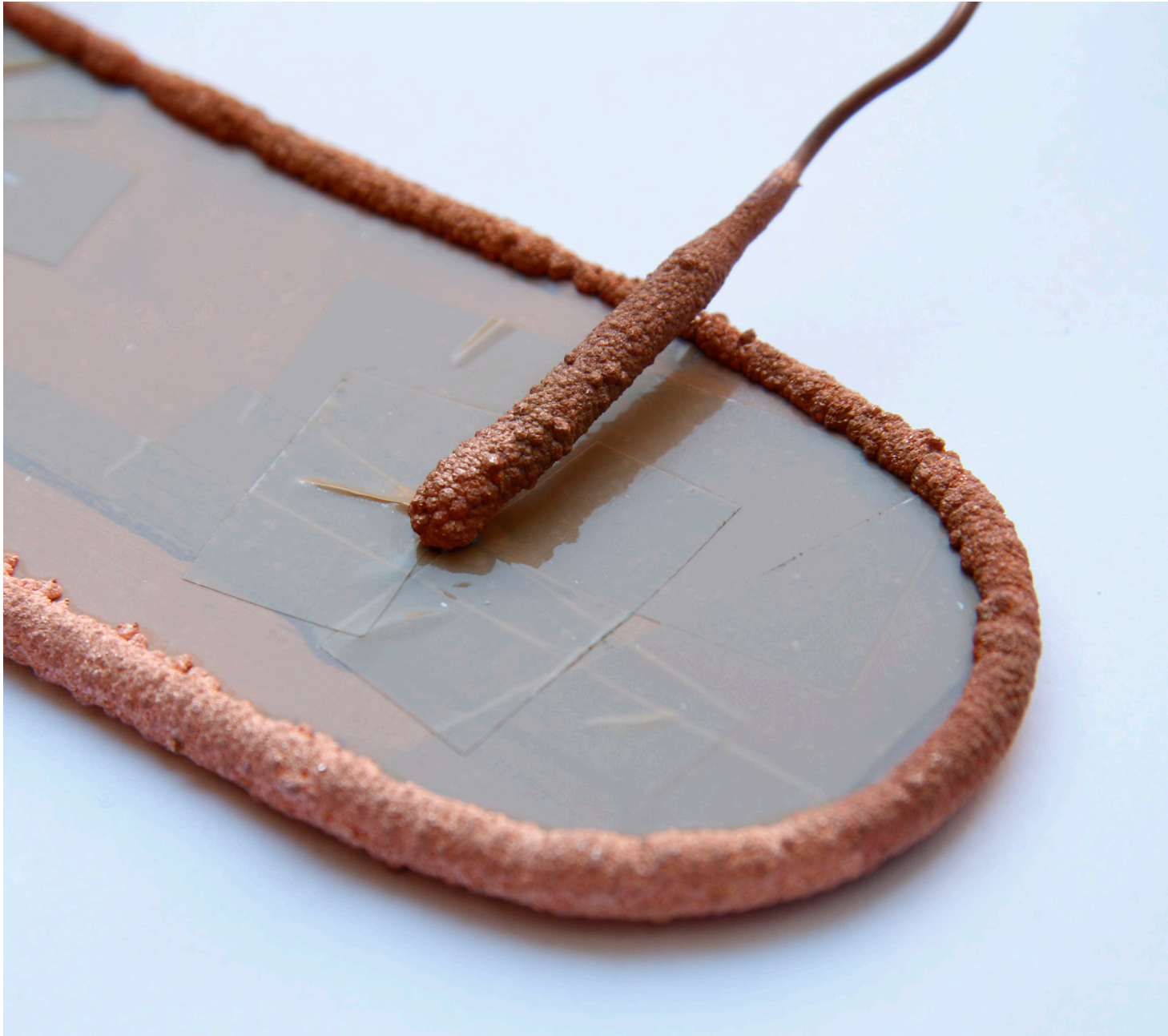
Elektroformning och epoxy resin

Jag beslutade mig för att ännu en gång försöka konstruera en levande yta på kopparplåt och -tråd med elektroformning, genom att höja och sänka volymen på nätaggregatet till och från under uppbyggnadens gång.

Samtidigt gjorde jag experiment med resin. Den genomskinliga vätskan kombinerades med färg och jag göt in tråd och tvättsvamp. Jag försökte även fästa det på andra material, som glas, koppar och plast. Tidigare hade jag bara använt mig av silikonformar så jag provade att gjuta i formar av plast, men också att utforma egna i ohärdad cernitlera.

Under en längre tid hade jag haft en idé som jag inte hade tagit mig tid att utföra och såg nu en möjlighet till att göra det. Jag ville tillverka en egen silikonform med en avgjutning av en elektroformad del. Silikonblandningen var svårare att hantera än vad jag hade väntat mig, så medan silikonet härdade så höll jag tummarna att resultatet skulle bli någorlunda. När formen var klar var jag snabb med att blanda till resin att fylla den med. Efter några dagars väntan kunde jag äntligen plocka ut den hårda biten. Jag blev positivt överraskad då det blev bättre än jag hade väntat mig. Alla de små detaljerna syntes väl.

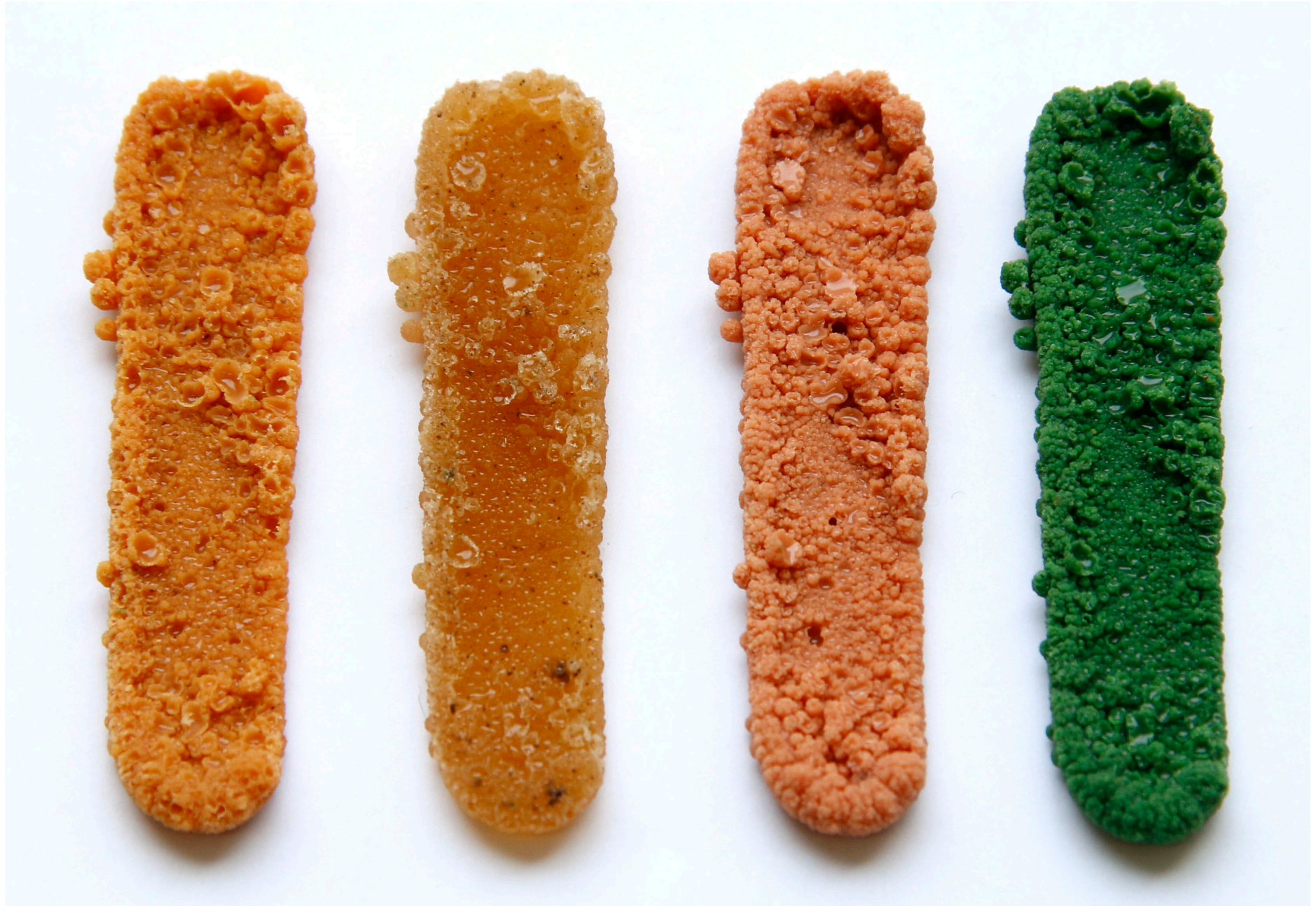

Och helt plötsligt stod jag där och visste inte vad jag höll på med. Den senaste veckans arbete med resin och elektroformning kändes meningslös och diffus. Jag var vilsen i mitt egna projekt och under några dagar förmådde jag mig inte att jobba.

Magkänslan

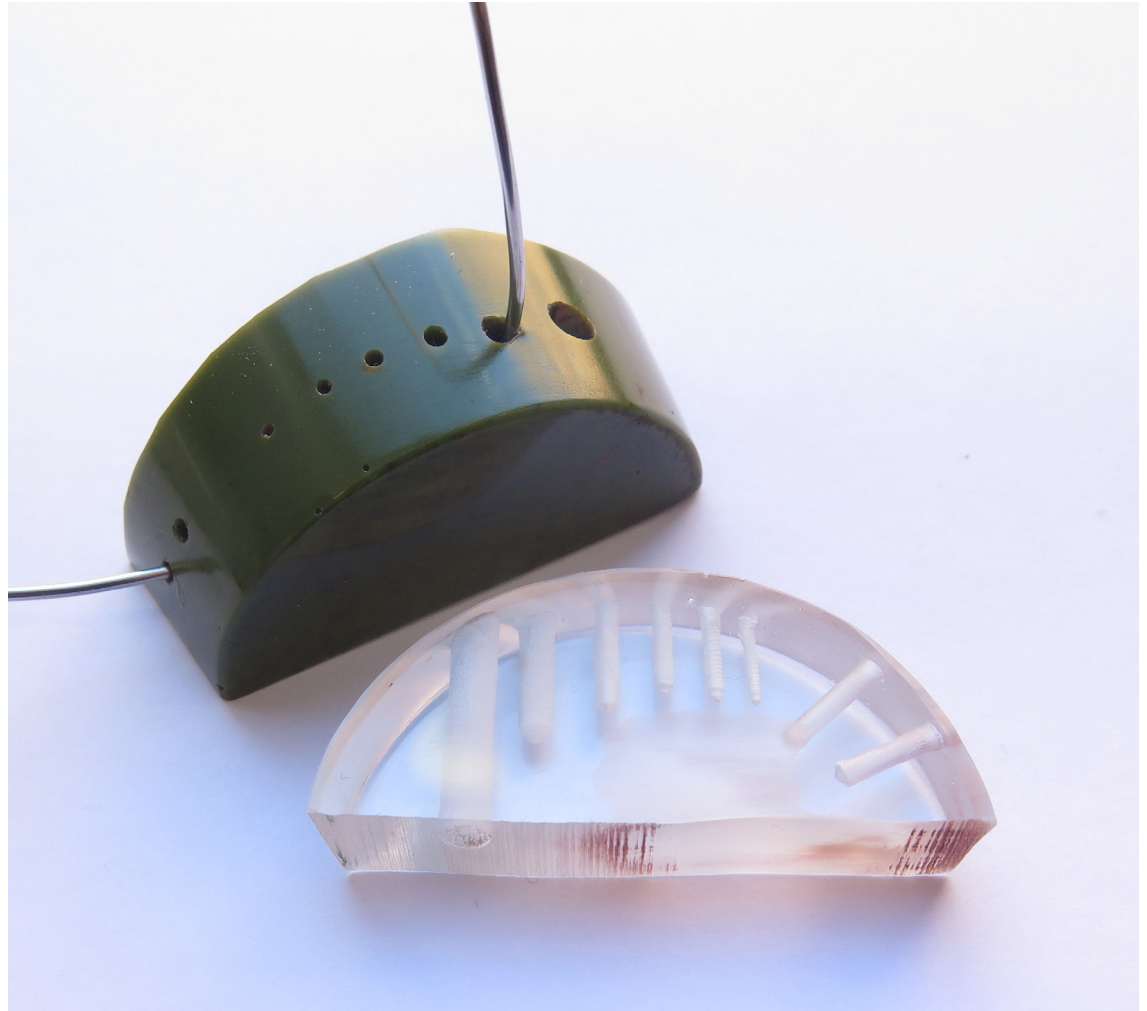
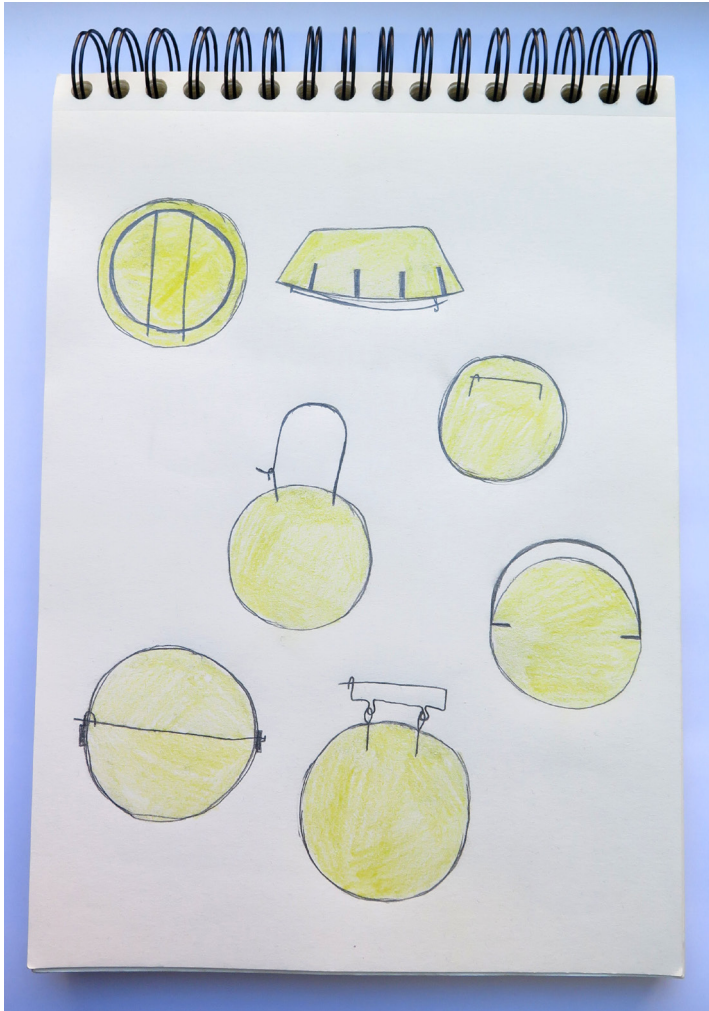
Trots många lyckade prover så upplevde jag inte att de gav rätt intryck. När jag satt och funderade på hur jag skulle gå vidare i arbetet så föll blicken på några misslyckade tester i epoxy resin. Det fanns en förnimmelse av sårbarhet i dem och jag beslutade mig för att gå på magkänslan. Jag lämnade tidigare planer på överdimensionerat, färgstarkt, icke släta ytor och mycket metall. Det föll istället på en slags transparens och smutsighet, släthet och ljusare kulörer.

Jag började producera nya delar i resin, och den här gången med en tydlig inriktning på hur det skulle se ut. Resinet färgsattes med färgpigment och oljefärger. Grönt och gult stod fortfarande i fokus, men även vissa toner av rött och rosa smög sig in. Kulörerna inbringade den känsla av vämjelse som jag ville åstadkomma. De påminner om infektion, var och köttslighet. Jag göt in härdat resin, kontaktlim, tvättsvamp, tygbollar, papper, sten, plast, penselborste, garn och pärlor. Färgerna hälldes i varandra och applicerades på olika vis för att skapa effekter. Jag bearbetade ytorna med sandpapper och polervax och borrarade hål i varierande storlekar för att se hur den redan existerande glansigheten påverkades. Cirkelformen valdes främst för att jag av någon oförklarlig anledning dras till rundade former, men också för att jag inspirerades av bakterieodlingar. Mina planer var att göra broscher, då bysten för mig är den del av kroppen som jag relaterar med känslor. Mekanismerna skulle ha varit stilrena då jag ville behålla enkelheten och samtidigt hade delarna i silver påmint om formen av rör som jag på flera vis refererar med sjukhus och medicinering.

Tid för eftertanke

Jag ville testa så mycket olika material och tekniker så jag förträngde att mina objekt i slutänden skulle bli smycken. Jag grämer mig över det, men jag vet inte heller vad jag kunde ha gjort annorlunda. Jag blev helt uppslukad av alla dessa nya saker som jag experimenterade med, speciellt resin.

Samtidigt visste jag väl redan från början att det var resin jag ville arbeta med, men den här resan var behövlig för att jag skulle komma till insikt med vad jag egentligen ville uttrycka i mina alster.

Trots att det här examensarbetet handlar om någonting så personligt som min sjukdomstid och min kropp så har jag mått bra av att få utföra det här projektet. Men jag skulle ljuga om jag sa att det inte har funnits jobbiga stunder också. Vid några tillfällen har jag fått en klump i magen och funderat över om jag verkligen ville och borde dela med mig av min historia.

Fast jag inte hade några färdiga smycken i slutänden så känner jag ändå att jag fann det jag sökte, men inte i det jag trodde att jag skulle finna det. Att material kunde framkalla så mycket känslor som det gjort var jag inte förberedd på. Och jag har verkligen insett att starka känslor går att översätta i material. Jag fick under arbetets gång frågan om det här är mitt sätt att ”knyta ihop säcken” och lämna sjukdomen bakom mig. Mitt svar är nej. Det här är bara början på ett evighetslångt projekt.

*Det långa ärret som går över skallen.
Den kala lilla fläcken där uppe på mitt
huvud. Märkena av snitt och stygn på
mitt bröst och min hals. Den ojämna
hud där nålar har trängt in. Gropar
och bulor på alla möjliga ställen. Och
det uttänjda skinn som ränder skapat.*

